



Arrest

nr. 201 073 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 6 november 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 21 maart 2014 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot.

1.2. Verzoeker wordt op 23 september 2014 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Verzoeker wordt op 17 oktober 2016 ambtshalve geschrapt door het gemeentebestuur van zijn woonplaats.

1.4. Verzoeker meldt zich op 20 juni 2017 aan bij de gemeentelijke diensten, teneinde opnieuw in zijn vorige administratieve situatie te worden geplaatst.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 oktober 2017 een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan verzoekers aanvraag om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Deze beslissing, die verzoeker op 10 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"[...] Betrokkene werd op 17.10.2016 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 20.06.2017 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk onvoldoende bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf de afgifte van de F-kaart op 23.09.2014, gelet dit het laatste teken van aanwezigheid betreft in het dossier, tot het aanbieden ter inschrijving.

Betrokkene heeft volgende documenten voorgelegd:

- Paspoort van betrokkene waarin geen in- of uitreisstempels van België terug te vinden zijn. Echter zijn er wel allerhande stempels in het paspoort terug te vinden van andere landen, hetgeen net als een bewijs van afwezigheid kan opgevat worden.

- Kosovaarse identiteitskaart op naam van betrokkene op 9.11.2016 afgeleverd te Kosovo, waarbij bovendien de verblijfplaats van betrokkene wordt vermeld, namelijk Rogačicé, dit waar in 2010 nog "Holandija" op zijn paspoort stond. De identiteitskaart is dus eerder een bewijs van afwezigheid dan van aanwezigheid.

- Huurovereenkomst dd. 6.12.2012 op naam van betrokkene en zijn echtgenote.

- Verklaring van een commercieel adviseur van BNP Paribas Fortis dd. 17.07.2017 waarin staat dat betrokkene op 30.09.2014 een rekening heeft geopend bij het kantoor en dat er regelmatige verrichtingen zijn gebeurd.

- Vervaldagbericht brandverzekering dd. 16.10.2015 voor gehuurde woning op naam van betrokkenes echtgenote. Vooreerst staat het bericht niet op betrokkenes naam, waardoor dit nietszeggend is over betrokkenes aanwezigheid. Bovendien bewijst het ontvangen van een vervaldagbericht de aanwezigheid in het Rijk niet.

- Een notariële akte opgesteld te Kosovo op 4.05.2017. De akte werd niet vertaald, het is bijgevolg niet duidelijk wat betrokkene met de akte wenst aan te tonen. Voor zover hij met deze akte zijn aanwezigheid wenst aan te tonen, dient vastgesteld te worden dat de akte in Kosovo werd opgesteld en lijkt gericht te zijn aan de Nederlandse autoriteiten. De akte lijkt dus eerder een bewijs van afwezigheid in België dan van aanwezigheid.

- Rekeninguittreksels van rekening BNP Paribas op naam van betrokkene BE96 0017 3864 7905 voor de periode van 29.09.2016 tot 14.06.2017 Rekeninguittreksels zijn geen bewijs van aanwezigheid gelet online betalingen vanuit het buitenland kunnen gebeurd zijn of, voor zover er met de kaart betalingen in het Rijk zouden uitgevoerd zijn, deze eveneens door een derde kunnen uitgevoerd zijn. Een bankkaart en bijhorende code zijn immers eenvoudig door te geven. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat er heel frequent parkeergeld te Amsterdam wordt betaald, al dan niet doorschraapt op de uittreksels. Het parkeergeld betaald met de bankkaart is eerder een bewijs van afwezigheid in het Rijk, het meermaals doorschrappen ervan wijst erop dat betrokkene zich hier dus ook van bewust lijkt te zijn.

- Rekeninguittreksels van huurwaarborgrekening ING-bank, opgestuurd per post naar aanleiding van de automatische intresten en kosten in januari 2015 en januari 2016; Brief gericht aan betrokkene van ING Sint-Niklaas met betrekking tot de verhuis van het kantoor. Het ontvangen van post bewijst betrokkenes aanwezigheid in het Rijk niet. Aangifte personenbelastingen AJ 2017, inkomstenjaar 2016 op naam van betrokkene en zijn echtgenote. De aangifte echter is blanco, het tweede blad werd niet mee voorgelegd. Het document kan bijgevolg niet dienen als bewijs van aanwezigheid.

- Verklaring op eer van dhr. [H.]. Gelet het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet kunnen worden uitgesloten, kunnen deze niet als bewijs van aanwezigheid worden aangenomen.

- Ongedateerde foto's van betrokkene waaraan data en plaatsen werden toegevoegd.

- Betaling via poststorting op naam van betrokkene op 28.04.2014. De storting betreft geen bewijs van aanwezigheid gelet er voor een storting geen identificatie nodig is. Een derde kan in betrokkenes naam een storting uitvoeren, waardoor het document niet in overweging kan genomen worden.

- Brief Vlaamse Zorgkas dd. 01.06.2015 met betrekking tot de verplichte bijdrage zorgverzekering, op naam van betrokkene, tussentijdse facturen De Watergroep alsook formulier ter opname van de meterstand. Het ontvangen van facturen alsook de betaling ervan bewijzen betrokkenes aanwezigheid in het Rijk niet gelet deze eveneens door derden kunnen ontvangen en betaald zijn, en bovendien vanuit het buitenland kunnen betaald zijn.

- Allerhande kasbonnetjes van winkels in België. Het is echter niet duidelijk door wie de aankopen werden gedaan, waardoor deze niet als bewijs van aanwezigheid in het Rijk kunnen worden aangenomen.

- Bevestiging boeking vlucht bij Sunjets van Brussel naar Pristina (Kosovo) via Tirana (Albanië) op naam van betrokkene voor 16.03.2015 en vlucht terug op 23.03.2015. Het is echter niet duidelijk of betrokkene effectief van deze vlucht gebruik gemaakt heeft en aldus in Brussel het vliegtuig nam.

Met de voorgelegde documenten valt de periode waarin betrokkene aanwezigheid in het Rijk betwist wordt, te herleiden tot 30.09.2014 - 20.06.2017. Zelfs mocht de geboekte vlucht dd. 16.03.2015 met terugvlucht op 23.03.2015 in overweging worden genomen, dan nog ontbreken ontegensprekelijke bewijzen voor de periode van 23.03.2015 tot 20.06.2017. Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende deze periode niet worden vastgesteld.

Overeenkomstig artikel 19 §1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Indien betrokkene zijn aanwezigheid in België tijdens de betwiste periode onmogelijk kan bewijzen, kan hij uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene op die manier opnieuw in orde gebracht worden.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert, in wat kan worden beschouwd als een enig middel, onder meer een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt, onder meer, volgende toelichting bij het middel:

“[...] De bestreden beslissing is gesteund op de premisse dat verzoeker niet het bewijs levert dat hij sedert 23 september 2014 nog in België aanwezig geweest is.

Deze premisse (als zou verzoeker sedert 23 september 2014 niet meer aanwezig zijn geweest op Belgisch grondgebied en verzoeker aldus het tegenbewijs hiervan zou moeten leveren) vindt evenwel geen grondslag in het administratief dossier.

Uit het administratief dossier blijkt enkel dat verzoeker sedert augustus 2016 niet meer zou zijn aangetroffen in zijn woonst.

De bestreden beslissing vervolgt evenwel dat het laatste teken van aanwezigheid in het dossier de afgifte van de F-kaart betreft op 23.09.14.

De bestreden beslissing koppelt aldus de vaststelling van de schrapping aan haar eigen — ietwat lichtzinnige- conclusie dat verzoeker sedert 23 september 2014 niet meer op Belgisch grondgebied zou aanwezig zijn, omdat dit het laatste teken van aanwezigheid zou zijn in het dossier van de Staatssecretaris.

Deze conclusie kan niet worden weerhouden en impliceert een omkering van de bewijslast. Immers, uit de ambtshalve schrapping leidt de Staatssecretaris (onrechtstreeks) af dat verzoeker reeds sedert 23 september 2014 niet meer aanwezig zou geweest zijn op Belgisch grondgebied, op grond van het gegeven dat zijn dossier geen tekens van aanwezigheid sedertdien meer bevat. Indien de Staatssecretaris van oordeel is dat verzoeker meer dan één jaar afwezig zou zijn geweest, is het uiteraard aan de Staatssecretaris zelf om aan te tonen dat verzoeker meer dan één jaar het Rijk heeft verlaten.

Uiteraard kan de Staatssecretaris zich er niet mee vergenoegen dat zijn dossier geen teken van aanwezigheid meer zou bevatten sedert 23 september 2014, te meer daar het administratief dossier enkel zekerheid biedt nopens zijn afwezigheid sedert augustus 2016, reden van zijn schrapping. Door deze afwezigheid te extrapoleren naar de periode tot september 2014 (om reden dat er geen tekenen van aanwezigheid zouden zijn) draait de Staatssecretaris de bewijslast om. Er rust op de vreemdeling (— verzoeker) geen enkele verplichting om (periodiek) het bewijs te leveren dat hij nog op Belgisch grondgebied aanwezig zou zijn.

Uit de afwezigheid van tekenen in het dossier van zijn aanwezigheid op Belgisch grondgebied, kan m.a.w. helemaal niets worden afgeleid, en al zeker niet dat verzoeker niet aanwezig zou geweest zijn op Belgisch grondgebied. Verwerende partij verzuimt m.a.w. op afdoende wijze aan te tonen dat verzoeker meer dan één jaar afwezig zou geweest zijn op Belgisch grondgebied.

De ambtshalve schrapping dd. 17 oktober 2016 kan — onder voorbehoud van alle recht- hoogstens aantonen dat verzoeker niet in zijn woning werd aangetroffen (op welbepaalde momenten) in de periode tussen augustus 2016 en oktober 2016. Niets meer, niets minder. Verwerende partij blijft m.a.w. in gebreke aan te tonen dat de voorwaarden voor het verlies van verblijfsrecht vervuld zijn en legt verzoeker ten onrechte de verplichting op het bewijs te leveren van zijn aanwezigheid op Belgisch grondgebied sedert 23 september 2014.

[...]

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Kernpunt van voorliggende discussie is de vraag vanaf wanneer een vreemdeling wordt geacht afwezig te zijn uit het Rijk. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dat de afgifte van de F-kaart op 23 september 2014 verzoekers laatste teken van aanwezigheid in België is. Verweerder is van oordeel dat verzoeker bewijzen dient over te maken dat hij tussen 23 september 2014 en 20 juni 2017 – zijnde de dag dat hij gevraagd heeft om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst – niet langer dan een jaar afwezig was uit het Rijk. Verzoeker is van oordeel dat zijn ambtshalve schrapping op 17 oktober 2016 het vertrekpunt dient te zijn van een betwiste aanwezigheid in het Rijk, wat maakt dat hij op de dag dat hij vroeg om terug te worden ingeschreven, niet langer dan een jaar afwezig was uit het Rijk. Volgens verzoeker steunt de werkwijze van verweerder op een verkeerde premisse en houdt deze een omkering van de bewijslast in.

2.4. De in casu bestreden beslissing verwijst naar artikel 19, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

[...]

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft

[...]

2.5. Artikel 39, §7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

2.6. Deze bepaling geeft duidelijk aan vanaf wanneer een vreemdeling wordt geacht het land te hebben verlaten. De werkwijze van verweerder om een laatste teken van aanwezigheid in het Rijk, met name de

afgifte van de F-kaart, als uitgangspunt te gebruiken, vindt nergens steun. Nergens in de Vreemdelingenwet, noch in het Vreemdelingenbesluit kan voor een vreemdeling, die over een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt, enige verplichting worden ontwaard om stelselmatig bewijzen over te maken aan verweerder, teneinde zijn voortdurende aanwezigheid op het Belgische grondgebied kenbaar te maken. Verweerder kon dan ook niet bij gebrek hieraan, de afgifte van de F-kaart als laatste teken van aanwezigheid beschouwen en van verzoeker verwachten dat hij aantoonde minder dan een jaar afwezig te zijn geweest uit het Rijk tussen 23 september 2014 – zijnde de dag van de afgifte van de F-kaart – en 20 juni 2017 – zijnde de dag dat hij gevraagd heeft om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

2.7. Wat betreft het verweer in de nota met opmerkingen, kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder geenszins verduidelijkt op grond waarvan hij meent wel degelijk te kunnen vertrekken van *“het laatste teken van aanwezigheid [...] in het dossier”*, met name de afgifte van de F-kaart. De loutere overtuiging van verweerder dat hij wel degelijk terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft gehandeld conform de toepasselijke regels, kan niet volstaan.

2.8. De Raad stelt derhalve vast dat verweerders beslissing berust op een verkeerde premisse, met name dat verzoeker ertoe gehouden is reeds vanaf de afgifte van de F-kaart bewijzen van diens aanwezigheid in het Belgische Rijk over te maken. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het enig middel is, in de aangegeven mate, gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 oktober 2017, waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan de aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden geplaatst, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA